

Biroul „modest” al dictatorului comunist

„In sfarsit voi trai omeneste”, ar fi spus, conform traditiei, imparatul roman Nero, construindu-si un palat imens. Suprafata „apartamentului” din capitala al imparatului era de aproximativ 81000 de metri patrati, iar datorita luxului acest palat a intrat in istorie sub denumirea de „palatul de aur”.

Probabil ca tiranii adora constructiile de proportii mari. Periodic au aparut urmasi ai lui Nero, vrednici sa-i continue opera. Peste aproape doua mii de ani , aportul sau la traditia constructiilor mari l-a adus Secretarul general al Partidului comunist al Romaniei, Presedintele Republicii Socialiste Romane Nicolae Ceausescu. Si daca din minunea lui Nero au ramas doar cateva fragmente de pereti si Sali, imaginile contemporane ale grandomaniei arhitecturii totalitare se afla in fata noastra.

Se zice ca Ceausescu a fost foarte impresionat de palatul-resedinta vazut in republica frateasca Coreea de Nord, care ii apartinea conducatorului de atunci Kim Ir Sen, si care fusese construit in anul 1976. Intorcandu-se acasa, Ceausescu a considerat ca, capitala Romaniei merita mai mult. Au demolat cateva cartiere orasenesti in centrul Bucurestiului si in 1983, pe locul acestora a fost ridicata cladirea monumentala. Constuctia a durat mult, iar lui Nicolae Ceausescu, impuscat de poporul roman iubit la 25 decembrie 1989, nu i-au ajuns 8 ani de zile ca sa prinda sfarsitul constuctiilor. Si in prezent se mai fac completari. Insa palatul nascut din estetica si ideologia socialista a aparut, iar in prezent serveste concomitent ca cladire pentru Parlament si obiectiv turistic. E bine ca ajunge loc pentru toti, existand 1100 de diferite sali si birouri.

In impodobirea interna se poate observa un oarecare laconism: in momentul in care trebuiau sa mobileze cladirea situatia in Romania se schimbase in mod radical. Functionalitatea salilor bine echipate pentru sedinte este completata de elemente de lux, asezate in proiect chiar de la inceput: covoare imense, cu adevarat imense, lucrate manual; lungi pe cateva arcade, scari, perdele grele pe geamuri; finisaj rafinat a usilor cu esense rare de lemn, lustre gigantice de cristal, sculpturi de eroi nationali si tablouri. Coridoarele si holurile nenumarate arata pustii, insa impresioneaza imaginatia prin abundenta spatiului liber si nefasfarsitul care pleca in adancimea cladirii.

Acest cadou i-a costat pe locuitorii capitalei Romaniei, conform estimarilor contemporane, „doar” 3 miliarde de Euro, cladirea fiind declarata cea mai scumpa cladire din Europa. Adeseori amintesc faptul, ca, constructia a avut loc in periada „binecuvantata” din punct de vedere economic a Romaniei, cand locuitorilor tarii le era interzis sa utilizeze iarna frigidere si alte aparate de uz casnic, noaptea in apartamente era permis aprinderea doar a unui bec, televiziunea emitea doar doua ore pe zi, aprovizionarea locuintelor cu apa se

facea cu intreruperi, iar produsele erau impartite la limita, e adevarat insa ca la preturi comparativ mici.

Scopul economiei aspre suna destul de nobil, autoritatile eu cerut romanilor sa-si stranga curelele, ca din considerente principale sa restituie datoria de stat fata de creditorii internationali. Insa constuctia „pompoasa” in centrul Bucurestilor arata cel putin contradictoriu. De fapt, „totul pentru popor, totul spre bunastarea poporului!”. Ca sa nu apara dubii, cladirea a fost numita „Casa Republicii”, iar apoi i-au schimbat denumirea in „Casa Poporului”, in stricta conformitate cu doctrina ideologica. Acum poarta denumirea de „Palatul Parlamentului”, iar in mod neoficial „Palatul lui Ceausescu”.

A doua jumatate a anilor '80, tara cuprinsa de foame construia in mod eroic obiectul mandriei sala nationale: „La constuctia gigantica au lucrat constructori militari si soldati. S-au utilizat 480 de mii de metri cubi de beton si 42 mii de tone de oteluri laminate. Cladirea este amplasata pe dealul Arsenalului, in cartierul Uranus. In acest scop cartierul pitoresc al Bucurestilor vechi si monumentele istorice si arhitecturale existente acolo au fost facute una cu pamantul.

Iata alte cifre care caracterizeaza aceasta cladire, introdusa in „Guinness Book”, la capitolul „Cladiri administrative”. Inaltimea de la baza temeliei pana sus este de 178 de metri, dintre care 92 metri sub pamant si 86 metri la suprafata. Suprafata ocupata de cladire este de 330 mii metri patrati (pe locul 2 dupa Pentagon). Volumul este de 2,5 milioane metri cubi (locul 3 in lume dupa Centrul de explorare cosmica american de la Cape Canaveral din Florida si piramida Quetzalcoatl din Mexic, dar depasind cea mai mare piramida egipteana a lui Keops). Fatada principala a palatului are o lungime de 270 metri, partea laterala 245 metri. Palatul are doua curti interioare. Cladirea cu unsprezece nivele are forma unei piramide cu trei nivele, cu varf plan” (din textul emisiunii Serviciului roman de radiodifuziune in limba rusa di data de 13.12.2004). Completandu-le pe cele aflate la suprafata, alte 8 nivele coboara sub pamant. Comparand suprafata totala a incaparilor interne cu timpul lui Nero, observam cu usurinta cat de departe a pasit partea totalitara a umanitatii in lupta pentru progesul general. Palatul Parlamentului este considerat in prezent unul dintre simbolurile orasului Bucuresti, atat ca model de arhitectura, cat si ca bir al istoriei recente. Insa utilizarea palatului este dificila si extrem de scumpa. Doar intretinerea zilnica este asigurata de mii de muncitori. Plus reparatiile, comunicatiile, infrastructura... Au existat chiar propuneri de transformare a Palatului in Centru comercial, insa in prezent aici se afla deputatii Parlamentului Romaniei, iar prin coridoare ratacesc grupuri de turisti abia vizibili in labirint, care vor sa vada aceasta minune a lumii socialiste.